

Expertmeeting 'Kinderarmoede op de onderwijsagenda' Donderdag 24 mei 2018, Hanze Hogeschool Groningen

Aanwezigen

Adolf Godlieb (Marenland)
Alinda Scheepers (ervaringsdeskundige armoede en sociale uitsluiting, Spreekend Alinda)
Anja Janssen (projectleider Directie Maatschappelijke Ontwikkeling, Gemeente Groningen)
Annelies Kassenberg (associate lector Leefwerelden Verbinden, Hanze Hogeschool Groningen)
Audry Fernand (beleidsmedewerker, ministerie SZW)
Esmah Lahlah (lector Integrale aanpak Kindermishandeling, Hanze Hogeschool Groningen)
Geerte Dijkstra, (hogeschooldocent Jeugd en Gezinsprofessional, Hanze Hogeschool Groningen)
Gjalt Jellesma (directeur Boink, belangenvereniging van Ouders in de Kinderopvang)
Hans Christiaanse (accounthouder Opvoeden en Onderwijs bij Alles is Gezondheid)
Heidi van der Laan (ervaringsdeskundige en docent, Noorderpoortcollege)
Hinke Haisma (adjunct hoogleraar Population and Child Health, Rijksuniversiteit Groningen)
Johan Brongers (directeur/bestuurder, Stichting Welzijnsgroep Tinten)
Karin Kalverboer (directeur Zorginnovatieforum)
Louis Polstra (lector Arbeidsparticipatie, Hanze Hogeschool Groningen)
Margrite Kalverboer (de Kinderombudsman)
Mariëlle Reneman (coördinator Armoedebeleid, gemeente Groningen)
Mariette Lusse (lector Hogeschool Rotterdam)
Mariëtta Muhonen (dean Pedagogische Academie, Hanze Hogeschool Groningen)
Marika Klapper (Jongerenombudsman, Gemeente Groningen)
Mark Terpstra (teamleider/projectleider, Pedagogische Academie, Hanze Hogeschool Groningen)
Marloes de Bie (adviseur en trainer armoedebeleid, Bibit Groningen)
Michèle Garnier (dean Academie voor Sociale Studies, Hanze Hogeschool Groningen)
Monaim Benrida, ministerie OCW, programma Gelijke Kansen
Monique Schrijver (programmameider Gezonde Toekomst Dichterbij, FNO)
Petra Briek (CBS De Triangel, Noordkwartier)
Petra Wolswijk (directieteam Stichting Kinderopvang Stad Groningen)
Petrick Glasbergen (hogeschooldocent Recht & Multiprobleem, Hanze Hogeschool Groningen)
Sanne Visser, post-doc onderzoeker Intergenerationele armoede
Sharon Lawson (brugfunctionaris OBS de Pendinghe)
Sigrid Hartman (directeur Juliana van Stolberg)
Soler Berk (directeur Strategie en Innovatie, Missing Chapter)
Thea Sytsma (ontwikkelmanager, directie Maatschappelijke Ontwikkeling, Gemeente Groningen)

Eén op de tien kinderen in Nederland leeft in armoede, maar 71 procent van de leerkrachten vindt het moeilijk om armoede te signaleren. Ruim de helft schat de omvang van armoede onder kinderen onjuist in, of heeft geen idee. Op de landelijke expertmeeting Kinderarmoede van 24 mei 2018 in Groningen bogen experts en professionals op het gebied van welzijn, onderwijs, kinderopvang zich samen met beleidsmakers en ervaringsdeskundigen over de vraag wat er moet gebeuren om kinderarmoede op de agenda van het onderwijs te krijgen.

Hans Christiaanse, programmabureau Alles is Gezondheid...:

“Het gaat om kinderen én hun ouders”

“Kinderarmoede kan niet los gezien worden van gezondheid”, stelde Hans Christiaanse. Hij schetste in grote lijnen het langdurige effect van kinderarmoede op iemands leven, zoals ervaringsdeskundigen dat zelf aangeven: honger naar liefde en eten, gemiste kansen, een gevoel van minderwaardigheid.

Wie in armoede opgroeit, geeft ‘armoedegevoel’ en ‘armoedegegedrag’ door aan de volgende generatie. “Bijvoorbeeld leugentjes bedenken, zoals zeggen dat je geen zin hebt in de sportdag omdat je geen sportkleding hebt.” Veel volwassenen in armoede maken zich zorgen dat ze dezelfde fouten maken als hun ouders. Ze hebben in hun jeugd een gebrek aan liefde ervaren, niet altijd een veilig thuis gehad, in een continue spanning geleefd, en geven dat aan hun kinderen door. “Had ik maar een keer op vakantie gekund, even uit de knellende situatie thuis”, citeerde Christiaanse een ervaringsdeskundige. En: “Wat zou het fijn zijn als je eens kon praten met iemand die het begrijpt, die in zo’n situatie heeft gezeten.”

Een aantal gemeenten stelt aan kinderen in armoede een budget beschikbaar dat ze kunnen besteden bij een gemeentelijke webshop. Zo kunnen ze lid zijn van een sportclub of muzieklles, of bijvoorbeeld leermiddelen aanschaffen. “Het is de vraag of ouders daar niet jaloers van worden, dat hun kind driehonderd euro te besteden heeft terwijl zij zelf iedere dag moeten zien hoe zij de eindjes aan elkaar moeten knopen.” Zijn conclusie: als je de kinderen wilt helpen, moet je ook de ouders helpen.

De ervaringsdeskundigen:

Het verhaal van Alinda: “Je moet het bespreekbaar maken in de klas”

“We hadden een heel goed leven, mijn vader had een eigen bedrijf maar bleek een foute boekhouder te hebben. En dat heeft dramatische gevolgen gehad. We waren failliet. Mijn ouders probeerden mij, mijn oudere broer en zus er zoveel mogelijk buiten te houden, maar dat lukte niet. We merkten dat er steeds minder geld in huis was, er kwamen deurwaarders, al onze meubels moesten weg, behalve de meubels die zo kapot waren dat niemand er wat mee kon. Op een gegeven moment was er helemaal geen geld meer. Dat betekende bijvoorbeeld dat je geen kinderfeestje mocht geven.

In de klas hadden we zo’n smoelenboek hangen van wie er jarig was. Ik vond het verschrikkelijk als mijn verjaardag dichterbij kwam. Ik kon wel kinderen thuis uitnodigen maar anderen uit de klas deden leuke dingen op een kinderfeestje, ze gingen zwemmen, of ergens

naar toe.

Ik zat op een vrij rijke school. Ik had heel weinig vriendjes, omdat ik nooit mee kon doen. Als je heel klein bent, dan zie je niet of iemand arm of rijk is. Maar als je groter wordt, verandert dat. Dan zie je dat iemand oude kleren aan heeft, ik had wel eens iets van mijn broer aan. Naarmate ik ouder werd, werd het verschil tussen mij en de andere kinderen steeds groter. Dan merk je ineens dat je niet meer uitgenodigd wordt voor een verjaardagsfeestje. Je hoort er niet bij.

Als volwassene en moeder van twee kinderen heb ik opnieuw armoede meegemaakt. Het was een puzzel om met vijf euro twee tot drie dagen te kunnen doen. Soms lukte dat maar je moet heel creatief zijn en het kost heel veel tijd.

Je krijgt een tunnelvisie, het geld is het enige wat je ziet: 'ik heb nog zoveel en ik moet nog zoveel dagen, hoe ga ik in godsnaam regelen als er ook nog die rekeningen komen'. Hoe minder geld ik te besteden had, hoe meer het op mijn dak kwam vallen. Ik lag er wakker van.

Omdat het alleen nog maar om de centen ging, had ik geen oog meer voor de andere dingen. Daardoor ben ik tekortgeschoten als moeder. Zelf werd ik door mijn ouders vaak naar mijn kamer gestuurd, ik had niks fout gedaan, maar dan waren ze het bijvoorbeeld niet eens over de rekeningen die ze moesten betalen. Daardoor heb ik liefde gemist, mijn ouders konden die niet geven. Ik heb bij mijn kinderen hetzelfde gedaan. En toen ik beseftte dat ik hetzelfde deed, heb ik daar heel veel last van gehad. Het gaat nu heel goed met ze, ze studeren allebei.

In de klas is me door de leerkracht nooit iets gevraagd naar onze situatie. Er werd sowieso niet over gesproken. Ik denk eerlijk gezegd als de juf mij ernaar had gevraagd, ik er geen antwoord op had gegeven. Van huis uit werd opgelegd dat we er niet over spraken. Dat heb ik nog steeds. Het beeld van de samenleving dat je schuldig bent aan je armoede, maakt het erg lastig om er zelf open over te zijn. Dus als iemand nu vraagt 'hoe gaat het', dan gaat het altijd goed. Het is belangrijk dat het armoede bespreekbaar wordt in de klas, dan gaat de lading er af."

→ **Reactie van Anja Jansen, Gemeente Groningen**

"De Raad voor Kinderen in Groningen heeft zich uitgesproken over armoede. Tijdens een presentatie kwamen oplossingen naar voren. Een ding wat me is bijgebleven: een bon om met het hele gezin naar het pretpark te gaan. Eerste instantie denk je: ze zoeken het in het materiële. Maar bij doorvragen bleek: het ging ze om het idee dat je een keer met het gezin samen iets leuks ging doen. Als je het kind uit de armoede wilt halen, moet je je richten op het hele gezin."

Het verhaal van Marloes: "Scholen moeten er alles aan doen om ouders en kinderen hun waardigheid en zelfrespect terug te geven"

"Ik kom uit een arm gezin. Mijn vader was lasser. En ik kom uit Brabant waar je toen nog meisjes- en jongensscholen had. Dat was een geluk bij een ongeluk want ik kwam op een

hele goede nonnenschool. En wat ik mij herinner is dat mijn ouders door die armoede juist aan me hebben doorgegeven 'zorg dat het jou niet overkomt'.

Ik kon heel goed leren en ben naar de universiteit gegaan. De armoede heeft mij dus in zekere zin gestimuleerd maar er zijn mij ook beelden bijgebleven... De eerste keer dat ik besepte hoe erg het was en hoe vernederend ook, was toen een oom en tante die stikten van het geld, een afgeleefde bank, te lelijk voor woorden, bij ons naar binnen droegen. En dat mijn moeder bijna achteruit buigend stond te bedanken. Zo kende ik haar niet. Ik dacht: ik ga zorgen dat zij heel erg trots op mij wordt.

Heel lang ging het goed, totdat ook ik in de armoedeval terecht kwam. Ik heb tien jaar met mijn kinderen in armoede gezeten maar ik heb dát overeind gehouden: zorg dat het jou niet overkomt. En dat is gelukt.

Ik denk dat bij het aanpakken van kinderarmoede de rol van de school heel belangrijk is – naast die van de ouders. Scholen moeten er alles aan doen om ouders en kinderen hun waardigheid en zelfrespect terug te geven, maar er is zoveel onbegrip. Bijvoorbeeld het voortgezet onderwijs. Er zijn zo veel vanzelfsprekendheden. Neem het uitwisselingsprogramma. Onze school had uitwisselingen met Spanje, Italië, whatever. Ook mijn kinderen moesten op uitwisseling. De school dacht er helemaal niet bij na wat dat betekent. Het kost geld: er moet een léuke koffer komen, geen aftands ding. Er moet zakgeld mee, leuke kleren.... Náchten heb ik er van wakker gelegen.

Maar toen de leerlingen terug kwamen lag ik nog harder wakker. Mijn dochter had toevallig bij een hele rijke familie gezeten. Ze had een eigen kamer en een eigen badkamer gehad... En toen kwam dat kind bij ons. Ik heb bijna een schuiladres gezocht om de schijn op te houden. En dan had de school ook nog eens een heel programma gemaakt. Maandag naar de pizzeria, dinsdag naar de film, woensdag dit en donderdag dat. Maar als je arm bent reken je in dagen eten. Dus die tien euro voor de film is drie dagen eten. Dan raak je in paniek. Dát is de stress waar al die onderzoeken over gaan: dat je het verborgen probeert te houden.

Mijn kinderen zijn nu allebei in de twintig. Ze hebben allebei een hbo-opleiding gedaan, allebei een goede baan, maar je wilt niet weten wat ik heb moeten doen om ze mee te laten doen. Lenen. Mijn dochters dansen, hiphop, en ik heb alles gedaan om die lessen te betalen. Dan krijg je dus commentaar van je omgeving: je kan er beter eten voor kopen. Maar ik heb het volgehouden. Ik zeg altijd 'armoede is een full time baan'. Je bent de hele dag bezig met geld. Je hebt het niet, maar het is die grote parse olifant in de kamer. Ik heb mijn kinderen altijd gezegd: zorg dat je je diploma hebt, zorg dat je nooit afhankelijk wordt van iets of iemand. Dat hebben ze goed onthouden. Vanaf hun vijftiende hebben ze gewerkt. Dat vonden ze heel gewoon. En als ik nu kijk hoe zij zijn geworden, dat is intergenerationele kracht.

We leven in een systeem dat gericht is op straf. Als je arm bent krijg je rekeningen die je al niet kunt betalen en daar komen ook nog boetes bovenop. Daar iets aan doen zou heel erg helpen. Als iedereen een beetje duwt komt er misschien een scheurtje in dat systeem. Wat ook zou helpen is het doorbreken van het taboe op armoede. Zelf verstop je het: het gaat altijd goed met je.

Respect helpt ook. Je zou zeggen dat respect vanzelfsprekend is, maar dat is het niet. Het gekke is, als je goed opgeleid bent reageert je omgeving harder dan wanneer je uit een wereld komt waarin iedereen arm is. Je zou armoede bespreekbaar moeten maken en een beetje durven ook. Ik geef trainingen op scholen en ik merk dat leerkrachten enorm bang zijn om het verkeerde te zeggen. Die gène kan je doorbreken door het klein te maken. Door aan te sluiten op wat je ziet gebeuren. Vraag door.”

Het werkveldgesprek:

Wat scholen en leerkrachten nodig hebben

Sharon Lawson, brugfunctionaris OBS De Pendinge (Groningen), Adolf Godlieb, directeur Stichting Openbaar Primair Onderwijs Marenland (basisscholen in Appingedam, Bedum, Delfzijl, Loppersum, Ten Boer), Sigrid Hartman, directeur Juliana van Stolberg (Hoogeveen) en Petra Briek, leerkracht met directie taken, CBS De Triangel (Noordkwartier).

De uitkomsten:

- **Scholen en leerkrachten zijn er in de allereerste plaats om kinderen onderwijs te geven en zo ver mogelijk te brengen.** Gooi dus niet alles op het bord van de leerkracht! Maar zorg wél voor een heel breed aanbod, laat kinderen kennismaken met muziekinstrumenten, yoga en wat dan ook maar (Adolf Godlieb). De leerkracht is de eerste die kan waarnemen of er iets aan de hand is, die ziet de kinderen dagelijks, die kan oog hebben voor de kleine dingen (Sigrid Hartman). Een brugfunctionaris kan de taak van de leerkracht verlichten als het gaat om armoede-gerelateerde zaken die niet direct met het lesgeven te maken hebben, en de schakel zijn naar welzijnsorganisaties en gemeente (Sharon Lawson).
- **Schenk heel erg veel aandacht aan taalontwikkeling.** Laaggeletterdheid en armoede gaan vaak hand in hand. Voor- en vroegschoolse programma's op het gebied van taalontwikkeling zijn dus een ontzettend belangrijk preventief instrument. Aandacht voor taal moet een speerpunt blijven gedurende de hele schooltijd (Adolf Godlieb).
- **Haal de verantwoordelijkheid niet (helemaal) bij de ouders weg.** Het negatieve effect van kinderen een budget geven dat ze in een webshop kunnen besteden is dat ouders in een inactieve rol worden gedrukt. Je moet de verantwoordelijkheid en zorgen niet bij ze weghalen, want dan komen ze niet in actie. (Adolf Godlieb: “Dat is mijn veronderstelling en onderzoeksvraag”).
- **Haal goede voorbeelden naar de school.** Niet alle ouders zeggen tegen hun kind: ‘het is belangrijk dat je goed je best doet op school’, ‘het is belangrijk dat je doorleert’. Op school kunnen kinderen wél van mensen horen ‘kom op je kan het en ga er voor’.

Ga ondertussen wél met die ouders in gesprek (Sharon Lawson). De Weekendschool kan hier ook een rol in spelen.

- **Help leerkrachten om kinderarmoede op het netvlies te krijgen en de goede mindset te ontwikkelen.** Leerkrachten vinden het lastig om met ouders in gesprek te gaan over armoede (Petra Briek). Vooroordelen over armoede leven ook onder leerkrachten 'die heeft van die dure schoenen, die heeft het prima thuis'. Ze moeten anders leren kijken, hier ligt een rol voor de burgfunctionaris. Maar ook de PABO's zouden dit moeten oppakken (Sigrid Hartman).
- **Vergeet het macroniveau niet.** Reactie van Michèle Garnier, dean Social Studies Hanzehogeschool Groningen: "We maken er bijna individueel vraagstuk van: alsof degene die het directe contact heeft met de kinderen dit moet of kan oplossen. We zijn veel te braaf als het gaat om het agenderen van het thema op macroniveau. Want het is eigenlijk schandelijk dat je in een land als Nederland zoveel armoede moet constateren, dat het nog steeds een vraagstuk is van schoolbeleid of sportbeleid. Maar waardoor we nog steeds geen gemeenschappelijke keuzes maken. Als we op alle niveaus zeggen: dit accepteren we niet, dan wordt kinderarmoede opeens wel een erg lastige gewetensvraag." Marietta Muhonen, dean Pedagogische Academie Hanzehogeschool Groningen: "Laten we de handschoen oppakken door ook breed te denken."

Uitkomsten van de brainstorm

Wat raakt je? Waar zou jij wat mee willen doen? Wat heeft een school of organisatie daarvoor nodig? En wat heeft de leerkracht nodig? Die vragen vormden het uitgangspunt voor de brainstormsessie over vijf thema's.

1. **Kennisdeling en kenniscirculatie in coalities.**
 - Een systemische en integrale aanpak is nodig. Er zijn nog te veel schotten.
 - Inhoudelijk: er zit spanning tussen eigenwaarde/eigen kracht en hulp bieden van buitenaf. Hoe zorg je voor een goede balans?
2. **Wat maakt dat een leerkracht goed omgaat met kinderen en ouders. Wat is het laaghangend fruit?**
 - De functie brugfunctionaris: vangnet voor alles wat niet onderwijs-gerelateerd is.
 - Geef leerkrachten de ruimte om te luisteren.
 - Docent: vertel je eigen persoonlijke verhaal als je zelf armoede hebt meegemaakt. Daarmee leg je de verbinding.
 - Signaleer dat ieder kind andere behoeften heeft.
 - Gesprekstraining voor docenten.
 - Bezoek de voedselbank of welzijnsorganisaties.

- PABO en bij+nascholing: werk aan bewustwording bij leerkrachten.
- 3. Armoede staat nooit op zichzelf**
 - Wat is nodig om dit vanuit school te signaleren?
 - 4. Elk kind doet mee**
 - Als school armoede niet accepteren.
 - Alles op alles zetten en niet in traditionele oplossingen denken.
 - School moet samenwerking zoeken met de gemeente voor materiële ondersteuning, bewustwording bij leerkrachten en maatwerkbudget voor kinderen.
 - School kan het bespreekbaar maken.
 - Kinderen kunnen zelf een kinderbrigade vormen.
 - 5. Spanningsveld tussen faciliteren en activeren**
 - Ouders betrekken door midden van pre-teaching.
 - Ouders bewust maken van hun rol.
-

De uitkomst van de expertmeeting:

- 1. Maatschappelijk debat voeren**
 - Statement op alle niveaus van (semi)publieke organisaties en onderwijs: kinderarmoede is onacceptabel.
 - Een maatschappelijke agenda ontwikkelen van schoolbesturen, opleiders en koepels.
 - Durf bestuurlijk ongehoorzaam te zijn. Doorbreek de bestaande regelgeving.
 - Solidariteit!
- 2. Bestuurlijke coalities smeden: geen woorden maar daden!**
 - Vanuit beleid hapklare informatie bieden (luisteren naar landelijk betrokkenen met kennis).
 - Gemeenten moeten experimenteren en zoeken (binnen de regels kan er veel meer).
 - Meer bestedingsvrijheid van scholen.
 - Gezin centraal stellen (nu te veel professionals rondom 1 gezin).
- 3. Ouders faciliteren en activeren**
 - Hoe krijgen we de verantwoordelijkheid waar die hoort? (voorbeeld schoolontbijt).
 - Haal ouders de school en de kinderopvang in: zo laat je zien wat structuur doet.
 - Betrek ouders bij de opvoeding en ontwikkeling in de school en kinderopvang (zoals Succes4All).
- 4. Leerkrachten vaardig maken**
 - Ken het kind en zijn achtergrond, overweeg huisbezoeken of maak op een andere wijze echt contact hierover.

- Bouw aan de relatie met ouders en kind.
 - Doe onderzoek naar interventies die werken.
 - Leer van elkaar.
 - Zorg voor gelijke kansen en durf dus kinderen ongelijk te behandelen.
 - Zorg voor goede gesprekvaardigheden modules in lerarenopleidingen.
-

**Kinderombudsman Marguerite Kalverboer:
“Ontschotten en het kind centraal stellen”**

“Ik heb vandaag dingen gehoord die ik herken en een aantal nieuwe aspecten. Maar de essentie is dat we echt met een integrale aanpak moeten komen”, zei Marguerite Kalverboer in het afsluitende woord. De Kinderombudsman kwam eind december 2017 met het rapport Alle Kinderen Kansrijk.

Kinderen moeten centraal staan en gemeentes moeten ontschotten, blijft haar boodschap. De bureaucratie rondom armoede vindt ze enorm. “In ons onderzoek hoorden we van ouders dat ze soms met zó ontzettend veel personen te maken hebben. Dat ze ieder jaar opnieuw bepaalde toeslagen moeten aanvragen terwijl je weet dat ze, tot hun kinderen 18 zijn, nooit in een andere financiële situatie terecht komen.

We horen van kinderen dat die materiële armoede niet op nummer één staat, maar dat het voor hen het meest belangrijk is dat het thuis niet meer gezellig is. Dat moeders alleen nog maar folders bekijken waar ze het beste en goedkoopste boodschappen kunnen doen. Dat ze weliswaar op muziekles kunnen maar dat vader of moeder zegt ‘pas jij vandaag maar even op je broertje want dat is handiger’. Of dat het balletpakje vies in de kast blijft liggen. Kinderarmoede gaat om zoveel aspecten.”

Bij haar aantreden twee jaar geleden vroeg ze kinderen: wat moet ik doen als ombudsman, wat is voor jullie het belangrijkste? “Het belangrijkste is echte aandacht. Het gros van de kinderen wil echte aandacht op school. Ze willen zich vertrouwd voelen bij die leerkracht, ze willen dat die met hen in gesprek gaat, ze willen dat op scholen gesproken wordt over moeilijke onderwerpen. Dat kan armoede zijn, pesten, vechtscheidingen, mishandeling. Om echte aandacht te geven, moeten we kijken naar het kind in zijn context. Ik hoor docenten wel eens zeggen ‘maar we hebben al zo veel’. Het zou zo mooi zijn als echte aandacht geven een integraal onderdeel is van hoe je lesgeeft.”

Afsluiting

De dagvoorzitter, Marietta Muhonen (Hanzehogeschool), sluit af met de vervolgstappen. Alle betrokken organisaties willen het thema kinderarmoede op verschillende niveaus op de (onderwijs)agenda zetten. Dat betekent concreet:

1. Regionaal in het Noorden willen we het thema oppakken en concretiseren. Dit moet leiden tot een handreiking voor leerkrachten en andere jeugdprofessionals 'hoe om te gaan met kinderarmoede' (signaleren en handelen). Ook voor het curriculum van de pabo en andere jeugdopleidingen moet dit tot handvatten leiden. Wilt u hier met ons aan meewerken, neem dan contact op met Marietta Muhonen (m.muhonen@pl.hanze.nl).
2. Ook op landelijk niveau gaan we vervolgstappen zetten. Vanuit Alles is gezondheid... is het streven om een Alliantie Kinderarmoede en Onderwijs/opvang op te richten. Hierin willen we belanghebbenden organisaties uit verschillende domeinen verenigen en acties ondernemen om kinderarmoede bespreekbaar te maken en te bestrijden. Op een mogelijke conferentie in voorjaar 2019, nodigen we het hele maatschappelijke veld uit zetten om het thema landelijk op de agenda te zetten. Doel is bewustwording van de problematiek, het opstellen van een manifest en het smeden van coalities. Met daarna een eventuele regionale uitrol.

Wilt u meewerken aan het congres of zich aansluiten bij de alliantie? Neem dan contact op met Hans Christiaanse (hans.christiaanse@allesisgezondheid.nl)

*De Pedagogische Academie van de Hanzehogeschool Groningen organiseerde de bijeenkomst op verzoek van het programmabureau Alles is Gezondheid....
"De Hanzehogeschool viert dit jaar haar 220-jarige bestaan met als thema 'empowerment'. Dat sluit heel goed aan bij 'kinderarmoede'", zei dagvoorzitter Marietta Muhonen, dean van de Pedagogische Academie, bij de aftrap. "Als Hanzehogeschool willen we inspanningen op het gebied van kinderarmoede binnen het onderwijs aanjagen en bundelen." Neem contact met elkaar op, deel initiatieven om zo samen verder te komen!*

Verlag: Helma Erkelens, www.schrijfprofs.nl